פרשת וזאת הברכה

שילוב הסוף עם הראש

תשט"ז

חג שמחת התורה מצוין בגמר ובהתחלה כאחד, בשילוב הסוף עם הראש, ה"לעיני כל ישראל" (דברים ל"ד יב) עם "בראשית ברא" (בראשית א' א).

ואכן, אם רגשות קשים מתרוצצים בלב, ומחשבות נוגות מקוססות בראש - סוף התורה? מה יהא גורלה של תורה בעם זה אשר חזר למקומו לאחר אלפי שנות נדוד, כשהוא מתערטל בקלות דעת כזאת מכל אותם הערכים אשר החזיקו אותו וקיימו אותו, כשלא הרגשת "אתה בחרתנו" מרנינה את לבו, אלא "ככל הגויים בית ישראל" שובה אותו, כשלא שמחת התורה היא שמחתו, אלא מלחמת שוורים מגרה את יצרי הוללותו? בא השילוב הזה של ההתחלה עם הסוף ומלמדנו, כי אין סוף לתורה. וכשנדמה, שהנה הנה נגמר הכל, כוחות חדשים מתרעננים ומעינות חדשים מתגלים והתחלה חדשה של "בראשית ברא אלקים" מתחילה לפעם בלבבות.

כל עוד יש בסוף גם משום "לעיני כל ישראל", כל עוד לא תכנף היהדות התורנית, כל עוד נהיה אנחנו כאן, יהיו בסופו של דבר כולם כאן, כמאמרו הידוע של הלל (סוכה נ"ג א), אשר איננו התיהרות סרק, אלא רק ביטוי של האמת לאמתה. כשהרבה הרבה נסחפו לצדוקיות, כשרבו אלה שהסתפקו בשמחת האסיף ולא ידעו שיש לצרף לזה גם את חרדת הזריעה המסתמלת בשאיבת המים, אז עמד הלל הזקן והכריז, שלא נתיאש, באשר "אם אני כאן הכל כאן".

עלינו רק להשתדל, שנהיה אנחנו כאן, שכל ה"אני" שלנו, שכל מעיננו, שכל מחשבתנו, שכל רצוננו יהיו כללם כאן ולא נהיה מפוזרים על פני כל העולם, שנדע להעריך את הקדוש ליהדות, שנדע שכל מה שאינו יהודי לא לנו הוא. אם כך יהיה הדבר, כי אז נדע שהכל כאן.

[תקעו]